

TEZĂUR LITURGIC
18 OCTOMBRIE
GHERASIM MIKRAGHIANANITUL

SLUJBA
SF. APOSTOL
ȘI
EVANGHELIST
LUCA

ATENA, 2020

18 Ὀκτωβρίου

Ἀκολουθία Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ ΛΟΥΚΑ

Ποίημα Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου

ΜΙΚΡΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Ἰστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῷ θεορρήμονι Παύλῳ φοιτήσας ἔνδοξε, τῶν ὑπὲρ νοῦν δογμάτων, θεηγόρος ἐκφάντωρ, καὶ θεῖος ὑποφήτης τῆς τοῦ Χριστοῦ, ἀνεδείχθης σαρκώσεως, τῶν Ἀποστόλων συνάριθμος γεγονώς, Λουκᾶ θεῖον ἐνδιαίτημα.

Τοῦ Παρακλήτου τὴν χάριν Λουκᾶ δεξάμενος, ὡς ἥλιος ἐκλάμπεις, τοῖς ἐν σκότει τῆς πλάνης, καὶ πᾶσι τὴν σωτήριον δαδουχῶν, εὐσεβείας ἐπίγνωσιν, υἱοὺς φωτὸς ἀπειργάσω τοὺς ἐν νυκτί, τῆς ἀγνοίας ἐγκαθεύδοντας.

Τῆς θεϊκῆς ἐπιπνοίας ῥήτωρ θεόσοφος, καὶ θεῖος ὄξυγράφος, καὶ λαμπρὸς μυστολέκτης, ἐγένου, ἀνατάξας θεουργικῶς, τὸ σεπτὸν Εὐαγγέλιον, δι' σὺ ἀρδεύεις ἀπόστολε δαψιλῶς, Ἐκκλησίας τὰ βλαστήματα.

Τοῦ διδασκάλου τῷ θρόνῳ Λουκᾶ ἀπόστολε, σὺν Ἀποστόλοις θείοις, παριστάμενος μάκαρ, ψυχῶν τὴν

θεραπείαν ὡς ἰατρός, καὶ σωμάτων τὴν ἴασιν, δίδου ἡμῖν τοῖς ὕμνοῦσι χαρμονικῶς, τὴν ἅγιαν σου μετὰστασιν.

Δόξα. Ἦχος α'.

Χριστοῦ τὸν μαθητὴν, τὸν τοῦ Εὐαγγελίου συγγραφέα σοφώτατον, τοῦ σκεύους τῆς ἐκλογῆς, τὸν ὠραῖον χαρακτήρα, καὶ ἔμψυχον πιστοῖ, οὗ ὁ ἔπαινος ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις ἀπάσαις, Λουκᾶν τὸν Ἀπόστολον, ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν, αὐτὸς γὰρ ἐκήρυξε, τὰ τοῦ Θεοῦ θαυμάσια τὰ παράδοξα, φωτίσας τοὺς ἐπὶ γῆς, θεολογίας ταῖς ἀκτῖσι, διὰ τῆς χάριτος, ἀπαύστως πρεσβεύων, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀμαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη, καὶ θλιβομένων στεναγμὸν μὴ παρορῶσα, πρέσβευε τῷ ἐξ ἀγνῶν λαγόνων Σου, σωθῆναι ἡμᾶς Παναγία Παρθένε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια. Ἦχος β'.
Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

ᾠφθης συγκοινωνός, καὶ θεῖος συνοδίτης, τῆς ἐκλογῆς τοῦ σκεύους, μεθ' οὗ σε εὐφημοῦμεν, Λουκᾶ θεομακάριστε.

Στ. *Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ...*

Πάγκρυσος οὐρανός, Ἀπόστολε ἐφάνης, τὸν ἥλιον τῆς δόξης, τῷ κόσμῳ ἀνατέλλων, λόγοις ὁμοῦ καὶ πράξεσι.

Στ. *Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ...*

Λύρα πανευπρεπής, εὔσημός σου γλῶσσα, Λουκᾶ σοφὲ ἐδείχθη, κηρύττουσα τοῖς πᾶσι, τὴν γνῶσιν τὴν οὐράνιον.

Δόξα. Τριαδικόν.

Ἄναρχος ὁ Πατήρ, συνάναρχος ὁ Λόγος, ὁμότιμον τὸ Πνεῦμα, πέλει ἡ θεαρχία, Λουκᾶς ὁ θεῖος φθέγγεται.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πίστει τὴν Σὴν μορφήν, Παρθένε, προσκυνοῦμεν, ἦν χρώμασιν ὑλαίοις, Λουκᾶς ὁ θεηγόρος, τῷ πόθῳ Σου ἰστόρησε.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετὰ τὸν Προοιμακόν τὸ *Μακάριος ἀνὴρ*. Εἰς δὲ τὸ *Κύριε ἐκέκραξα* ἰσθῶμεν στίχους η' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλην τὴν ἀνταύγειαν, τῆς τρισηλίου ἀκτίνος, φεγγοβόλοις λάμπησι, Παύλου τοῦ παμμάκαρος εἰσδεξάμενος, ὡς ἀστὴρ πάμφωτος, καὶ πυρσὸς ἄδυτος, ἐν τῷ κόσμῳ ἀνατέταλκας, καὶ κατελάμπρυνας, ταῖς μαρμαρυγαῖς τῶν δογμάτων σου, καὶ τοῖς ἀχράντοις κάλλεσι, τοῦ ὑπερκοσμίου κηρύγματος, ἅπασαν τὴν κτίσιν, εἰδώλων διαλύσας τὴν ἀκλύν, Λουκᾶ οὐράνιε ἄνθρωπε, Ἀποστόλων σύμφυτε.

Παύλῳ προσεπέλασας, καὶ παρ' αὐτῷ μαθητεύσας, μυητὴς παγκόσμιος τῆς ἀνθρώπων γέγονας ἀναπλάσεως, σὺν αὐτῷ πᾶσαν γάρ, κτίσιν διαθέεις, διασπείρων ἐν τοῖς πέρασι, γνῶσιν τὴν ἔνθεον, οἷα γεωργὸς ἐμπειρότατος, καὶ ἐκριζῶν Ἀπόστολε, τῆς παρανομίας τὴν ἄκανθαν, ὅθεν καρποφόρον, τὴν ἄκαρπον πρὶν δείξας ἀληθῶς, νῦν Ἐκκλησίαν ἀπέιληφας, τὸν μισθὸν τῶν πόνων σου.

Κάλαμος θεόγραφος, ἡ θεορρήμων σου γλῶσσα, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Λουκᾶ παμμακάριστε ἐχρημάτισεν, ἀκριβῶς ἅπασι, τὴν δι' εὐσπλαγχνίαν, τοῦ Σωτῆρος συγκατάβασιν, καὶ τὰ ζωήρρυτα, πάθη καὶ τὴν θείαν ἀνάστασιν, καὶ τὴν σεπτὴν ἀνάληψιν, διατεθειμένη σαφέστατα, καὶ καλλιγραφοῦσα τῶν σῶν συναποστόλων εὐκλεῶς, τὰ εὐαγῆ κατορθώματα, καὶ τὰς πράξεις ἔνδοξε.

Κλῆμα εὐφορώτατον, τῆς ζωηφόρου ἀμπέλου, φοῖνιξ εὐθαλέστατος, ὡς καρποῦς τὰς χάριτας προβαλλόμενος, ἀκεστήρ ἔνθεος, χαρακτήρ γνήσιος, κοινωνὸς καὶ ὁμοδαίτος, Παύλου τοῦ μάκαρος καὶ ἀγαπητὸς ἐχρημάτισας, Ἀπόστολε θεόληπτε, Εὐαγγελιστὰ θεαυγέστατε, λύχνε φαεσφόρε, καὶ ἔσοπτρον τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, τοῦ κενωθέντος καὶ σώσαντος, τοὺς σὲ μακαρίζοντας.

Ἔτερα Προσόμοια. Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὡς Ἀπόστολος ἔνθεος, ἰατὴρ ἀληθέστατος, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀναδέδειξαι, ψυχῶν ὁμοῦ καὶ σωμάτων γὰρ, ἰᾶσαι νοσήματα· διὰ τοῦτο ἢ πληθὺς, ἰατρῶν ἐκβοῶμέν σοι, Λουκᾶ ἔνδοξε, τὴν θερμὴν ἀρωγὴν σου ἡμῖν δίδου, καθ' ἐκάστην ἰατρεύειν, τὰ τοῦ πλησίον νοσήματα.

Ὡς ἰάσω παθήματα, τῇ δοθείσῃ σοι χάριτι, ἰατρὲ θεόπνευστε Λουκᾶ ἔνδοξε, οὕτω βοήθει ἐκάστοτε, τοῖς πίστει προστρέχουσιν, εὐσεβέσιν ἰατροῖς, τῇ θερμῇ ἀντιλήψει σου, ἵνα πάντοτε, ἐξιώμεθα πάσης ἀσθενείας, καχεξίας βαρυτάτας, δοξολογοῦντες τὸν Κύριον.

Ὡς προστάτην καὶ ἔφορον, καὶ θερμὸν ἀντιλήπτορα, ἰατρῶν συστήματα εὐφημοῦμέν σε· σὺ γὰρ παρέχεις Ἀπόστολε, τὴν γνῶσιν τὴν κρείττονα, τοῦ ἰᾶσθαι τῶν ψυχῶν, καὶ σωμάτων συντρίμματα καὶ ἀλγήματα, ἡμῖν πᾶσι Λουκᾶ πνευματοφόρε, καὶ ὑγίαν τε καὶ ῥῶσιν, ἐπιβραβεύειν τοῖς πάσχουσιν.

Ἡ ἕτερα. Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Τί σε ὀνομάσω, Ἀπόστολε; οὐρανὸν ὅτι τὴν δόξαν διηγῆσω τοῦ Θεοῦ; ἀστραπὴν ὅτι τὸν κόσμον καταυγάζεις φωτισμῷ; νεφέλην ἐπομβροῦσαν θεῖα νάματα; Κρατῆρα τῆς σοφίας ἐνθεώτατον; οἶνον ἡμῖν ἀναβρῦοντα, τὸν τὰς καρδίας εὐφραίνοντα; Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν προσεῖπω θεόληπτε; Ποταμὸν ἐκ Παραδείσου προερχόμενον ἡμῖν; Κιβωτὸν τῆς

Διαθήκης ἦν διέθετο Χριστός; φωστῆρα, νοητὸν φῶς ἀπαστρέποντα; λυχνίαν, Ἐκκλησίαν καταυγάζουσαν; ἄρτον ζωῆς, θείαν τράπεζαν, ποτήριον Θεοῦ Πνεύματος. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν θεόπτα καλέσωμεν; Λειτουργὸν τῶν μυστηρίων δραστικώτατον Χριστοῦ; τῆς σκηνῆς τῆς νοουμένης ἀρχιτέκτονα σοφόν; τὰς πλάκας, λατομοῦντα τὰς τῆς χάριτος; τὸν νόμον, γεγραφότα τὸν καινότερον; τὸν ἐκ Σιών προερχόμενον καὶ διὰ σοῦ κηρυττόμενον. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν καλέσωμεν ἔνδοξε, θησαυρὸν τῶν οὐρανίων χαρισμάτων ἀσφαλῆ; Ἰατρὸν καὶ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἀκριβῆ; τοῦ Παύλου, συνεργάτην καὶ συνέκδημον; τὰς πράξεις, ἀποστόλων ἐκτιθέμενον; Πολλὰ Λουκᾶ τὰ ὀνόματα, ἡ ἀρετὴ σοι πεποίηκεν. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ἀπόστολε Χριστοῦ, καὶ τῶν θείων δογμάτων συγγραφεῦ, καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐδραίωμα, σὺ ὡς ἀληθῶς, τὰς ἐν ζόφῳ τῆς ἀγνωσίας καρδίας, εἰσδυσάσας ἐν τῷ βυθῷ τῆς ἀπωλείας, ἐλκύσας θεηγορίαις, διέσωσας ὡς ἐκ σάλου τρικυμίας, ὀπαδὸς γενόμενος, τοῦ σκεύους τῆς ἐκλογῆς Παύλου, ἀλλὰ καὶ μιμητῆς. Ὅθεν αἰτοῦμέν σε, Λουκᾶ ἀξιάγαστε, τῶν Ἀντιοχείων τὸ ἐγκαλλώπισμα! Πρέσβευε τῷ Σωτῆρι καὶ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν πίστει ἐκτελούντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει Σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει Σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; Ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ Σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν, Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Καθολικῆς Ἀ' Ἐπιστολῆς Πέτρου τὸ Ἀνάγνωσμα (Α', 13-20)

Ἀγαπητοί, ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας τῆς διανοίας ὑμῶν, νήφοντες, τελείως ἐλπίσατε ἐπὶ τὴν φερομένην ὑμῖν χάριν, ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς τέκνα ὑπακοῆς, μὴ σὺ σχηματιζόμενοι ταῖς πρότερον ἐν τῇ ἀγνοίᾳ ὑμῶν ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ κατὰ τὸν καλέσαντα ὑμᾶς ἅγιον, καὶ αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε, διότι γέγραπται: Ἅγιοι γένεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι. Καὶ εἰ πατέρα ἐπικαλεῖσθε τὸν ἀπροσωπολήπτως κρίνοντα κατὰ τὸ ἐκάστου ἔργον, ἐν φόβῳ τὸν τῆς παροικίας χρόνον ὑμῶν ἀναστράφητε, εἰδότες ὅτι οὐ φθαρτοῖς, ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ, ἐλυτρώθητε ἐκ τῆς ματαίας ὑμῶν ἀναστροφῆς

πατροπαραδότου, ἀλλὰ τιμῶ αἵματι, ὡς ἀμνοῦ ἀμώμου καὶ ἀσπίλου Χριστοῦ.

Καθολικῆς Ἀ΄Επιστολῆς Ἰωάννου τὸ Ἀνάγνωσμα (Δ΄20-Ε΄5)

Ἀγαπητοί, ἐὰν τις εἶπῃ ὅτι ἀγαπῶ τὸν Θεόν, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῇ, ψεύστης ἐστί· ὁ γὰρ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ὃν ἑώρακε, τὸν Θεόν, ὃν οὐκ ἑώρακε, πῶς δύναται ἀγαπᾶν; Καὶ ταύτην τὴν ἐντολὴν ἔχομεν ἀπ’ αὐτοῦ, ἵνα ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεόν, ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. Πᾶς ὁ πιστεύων ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Χριστός, ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται, καὶ πᾶς ὁ ἀγαπῶν τὸν γεννήσαντα, ἀγαπᾷ καὶ τὸν γεγεννημένον ἐξ αὐτοῦ. Ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἀγαπῶμεν τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ, ὅταν τὸν Θεὸν ἀγαπῶμεν καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηρῶμεν. Αὕτη γὰρ ἐστὶν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἵνα τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηρῶμεν, καὶ αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ βαρεῖαι οὐκ εἰσὶν, ὅτι πᾶν τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ Θεοῦ νικᾷ τὸν κόσμον, καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν. Τίς ἐστὶν ὁ νικῶν τὸν κόσμον, εἰμὴ ὁ πιστεύων, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ;

Καθολικῆς Ἐπιστολῆς Ἰακώβου τὸ Ἀνάγνωσμα (Γ΄1-12).

Ἀδελφοί, μὴ πολλοὶ διδάσκαλοι γίνεσθε, εἰδότες ὅτι μείζον κρῖμα ληψόμεθα· πολλὰ γὰρ πταίομεν ἅπαντες. Εἴ τις ἐν λόγῳ οὐ πταίει, οὗτος τέλειος ἀνὴρ, δυνατὸς χαλιναγωγῆσαι καὶ ὅλον τὸ σῶμα· ἴδε τῶν

ἵππων τοὺς χαλινοὺς εἰς τὰ στόματα βάλλομεν, πρὸς τὸ πείθεσθαι αὐτοὺς ἡμῖν, καὶ ὅλον τὸ σῶμα αὐτῶν μεταγομεν. Ἴδου καὶ τὰ πλοῖα, τηλικαῦτα ὄντα καὶ ὑπὸ σκληρῶν ἀνέμων ἐλαυνόμενα, μεταγεται ὑπὸ ἐλαχίστου πηδαλίου, ὅπου ἂν ἡ ὄρμη τοῦ εὐθύνοντος βούληται. Οὕτως καὶ ἡ γλῶσσα, μικρὸν μέλος ἐστὶ καὶ μεγαλαυχεῖ. Ἴδου ὀλίγον πῦρ, ἠλίκην ὕλην ἀνάπτει! Καὶ ἡ γλῶσσα πῦρ, ὁ κόσμος τῆς ἀδικίας. Οὕτως ἡ γλῶσσα καθίσταται ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν ἡ σπιλοῦσα ὅλον τὸ σῶμα καὶ φλογίζουσα τὸν τροχὸν τῆς γενέσεως καὶ φλογιζομένη ὑπὸ τῆς γεέννης. Πᾶσα γὰρ φύσις θηρίων τε καὶ πετεινῶν, ἐρπειῶν τε καὶ ἐναλίων δαμάζεται καὶ δεδάμασται τῇ φύσει τῇ ἀνθρωπίνῃ, τὴν δὲ γλῶσσαν οὐδεὶς δύναται ἀνθρώπων δαμάσαι, ἀκατάσχετον κακόν, μεστὴ ἰοῦ θανατηφόρου. Ἐν αὐτῇ εὐλογοῦμεν τὸν Θεὸν καὶ πατέρα καὶ ἐν αὐτῇ καταρώμεθα τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ γεγονότας ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος ἐξέρχεται εὐλογία καὶ κατάρα. Οὐ χρῆ, ἀδελφοί μου, ταῦτα οὕτω γίνεσθαι. Μήτι ἡ πηγὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ὀπῆς βρῦει τὸ γλυκὸν καὶ τὸ πικρὸν; Μὴ δύναται, ἀδελφοί μου, συκῆ ἐλαίας ποιῆσαι ἢ ἄμπελος σῦκα; οὕτως οὐδεμία πηγὴ ἀλυκὸν καὶ γλυκὸν ποιῆσαι ὕδωρ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Ἐπέφανε σήμερον ὡς οὐρανὸς ἔμψυχος, Λουκᾶς ὁ Ἀπόστολος, καὶ ταῖς τοῦ Πνεύματος χάρισιν ὡς ἐν ἀστράσι θείοις, τὸ τῆς Ἐκκλησίας στερέωμα

λαμπρύνει. Δεῦτε οὖν τῶν εὐσεβῶν τὰ πληρώματα, ἐν καθαρᾷ διανοίᾳ, τῶν τούτου δωρεῶν ἐμφορηθῶμεν, ἀστράπτει γὰρ ῥήματα ζωῆς τοῖς ἐν κακίᾳ νεκρωθεῖσιν, ὕδωρ προῤῥέει τὸ ἀλλόμενον, ἐξ ὑπερώων τῆς θείας χρηστότητος, τοῖς ἐν αὐχμῷ ἀπιστίας τηκομένοις καὶ τὸν τῆς δικαιοσύνης ἥλιον, τὸν ἐξ ὕψους ὡς ἀνατολήν κόσμῳ φανέντα, τοῖς ἐν σκιᾷ καὶ χῶρα τοῦ θανάτου εὐαγγελίζεται, καὶ πρεσβεύει ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν πίστει τελούντων, τὴν ἱεράν αὐτοῦ πανήγυριν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἐξ εἰδωλικῆς ἀχλύος, πρὸς ἀποστολικὴν περιωπὴν, ὡς ἄστρον πολύφωτον, Λουκᾶ ἀνέλαμψας, καταυγασθεῖς γὰρ ταῖς τοῦ Παύλου ἀκτίσι, τὴν τοῦ Λόγου συγκατάβασιν, ἀκριβῶς ἐμυήθης, ὅθεν καὶ τοῖς πανσόφοις σοῦ δόγμασι, τὴν οἰκουμένην κατεφώτισας, τὴν ἀγνωσίαν ἐμείωσας. Καὶ νῦν τῶν καθαρῶν ἐπιλάμπσεων, θεωρὸς τυγχάνων, τὰς καρδίας ἡμῶν φώτισον, τὰ τοῦ Κυρίου ποιεῖν θελήματα.

Ἦχος β΄.

Τοῦ Παύλου συνέκδημος, καὶ συνεργάτης ἀγαπητός, περιουσία πίστεως, Λουκᾶ Ἀπόστολε γέγονας, σὺν αὐτῷ γὰρ περιελθὼν τὴν κτίσιν, τῶν δεσμῶν αὐτοῦ ἐκοινώνησας, καὶ τοὺς δεσμευθέντας τῇ πλάνῃ ἠλευθέρωσας, τῆς γὰρ ἐλευθέρας Σιών, τὰ ἀγαθὰ εὐαγγελιζόμενος, ἐν δυνάμει λόγου ἐβόας: ἐπεφάνη ἢ χάρις τοῦ Θεοῦ ἢ σωτήριος, παιδεύουσα ἡμᾶς, πρὸς καταρτισμὸν τελειότητος.

Ἦχος γ'.

Λουκᾶ Απόστολε, τισιν ἐπαίνοις ἀξίοις, πρὸς εὐφημίαν σου χρησώμεθα, οὗ ὁ ἔπαινος ἐξ ἔργων, ἐν πάσαις ταῖς Ἐκκλησίαις ἤστραψε; Σὺ γὰρ τῷ σκεύει τῆς ἐκλογῆς μαθητευθεὶς, τῶν θεϊκῶν μυστηρίων ὑφηγητής, καὶ ὀξυγράφος γραμματεὺς ἀναδέδειξαι. Ὅθεν τὸ τῆς εἰρήνης διαχαράξας Εὐαγγέλιον, τὴν τοῦ Χριστοῦ οἰκονομίαν διетράνωσας τοῖς πέρασι. Καὶ νῦν ἀπαύστως δυσώπει. ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Τῷ τῆς σοφίας ἀλιευτικῷ καλάμῳ, τῆς νοητῆς θαλάσσης τὸν βυθὸν ἀνιχνεύων, ἐκ θανατηφόρου βυθοῦ τὰς τῶν πιστῶν ψυχὰς ἐζώγησας, Λουκᾶ παμμακάριστε. Ὅθεν τῷ Παύλῳ μαθητευθεὶς, ὄλην ἐκάθηρας τὴν σαυτοῦ καρδίαν, τῇ ἐπιλάμπει τοῦ Πνεύματος. Καὶ τοῖς δόγμασί σου τὰ ἔθνη φωτίσας, τὰ τῶν παθῶν νοσήματα τοῖς θαύμασιν ἰάτρευσας, Χριστὸν τὸν Θεόν, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ δυσωπῶν, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε πᾶσα κτίσις, τὸν ἀληθῶς ἰατρὸν πνευματικὸν, καὶ τοῦ Σωτῆρος μαθητὴν, Λουκᾶν τὸν ἀοίδιμον, ἐν ᾧδαῖς εὐφημήσωμεν. Οὗτος γὰρ ἀθεΐας τὴν νόσον, τῷ ἐπιχρίσματι τῆς Χριστοῦ κολυμβήθρας ἐθεράπευσε, καὶ ποταμοὺς θεοβρύτων ναμάτων ἐκ στόματος, ἐμπυχωμέναις χώραις, τοῦ Εὐαγγελίου κατήρδευσεν, ὅθεν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ προφητικῶς, εἰς τὴν οἰκουμένην καὶ πρεσβεύει, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σου καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χάρις, τοῖς χεῖλεσί σου Λουκᾶ, πυρίνη γλῶσση ἐξεχύθη Ἀπόστολε, καὶ γλῶσσα πυρὸς ἐδείχθης, λόγους ἐκπέμπων φωτὸς, τοῖς φωτὸς ἀξίοις τῷ κηρύγματι· βολίδας φλεγούσας δέ, τοῖς τὸ σκότος ποθήσασι, γράφων διδάσκων, τὸ σεπτὸν Εὐαγγέλιον, καὶ ὁσμὴ ζωῆς τοῖς ζοῆν ὄντως θέλουσιν, ὥφθης ὡς Παῦλος ἔφησεν, ὃν ἔσχεσ διδάσκαλον, ὁσμὴ θανάτου δὲ πάλιν τοῖς μὴ ζοῆν ἀγαπήσασιν. Ἄλλ' ἡμῖν παράσχου φῶς ζωῆν τε καὶ εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Στ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Ἔγνωμεν, ἐκ τῶν λόγων τῶν σῶν, καθάπερ εἶπας τὴν τῶν λόγων ἀσφάλειαν, ὧν ἔφης ἐνθέως μύστα· ἐπεῖπερ γράψαι ἡμῖν, περὶ τῶν πραγμάτων ἐπεχείρησας, ὧν πεπληροφόρησαι, καὶ καθὼς σοι παρέδωκαν, οἱ πρὶν αὐτόπται, ὧν καὶ ἴσος γέγονας, ὑπηρέτης τε τῆς τοῦ Λόγου σαρκώσεως, ὃν μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, εἰς Ἐμμαοὺς ἔβλεπας, καὶ καιομένη καρδία, μετὰ Κλεόπα συνέφαγες. Αὐτοῦ θείας θέρμης, καὶ ἡμῶν τῶν σε τιμώντων, τὰς ψυχὰς πλήρωσον.

Στ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν Αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Χαῖρε, ὁ μόνος γράψας ἡμῖν, τὸ χαῖρε χαίρων τῆς Ἀγνῆς εὐαγγέλιον, καὶ ταύτην Κυριοτόκον, εἰπόντα τὸν Βαπτιστὴν, ἐκ γαστρὸς οὐ γράφεις καὶ τὴν σύλληψιν, καὶ Λόγου τὴν σάρκωσιν, πειρασμοὺς καὶ τὰ θαύματα, λόγους καὶ πάθη, τὸν σταυρὸν καὶ τὸν θάνατον, καὶ τὴν ἔγερσιν, ἣν περ εἶδες καὶ ἄνοδον, Πνεύματός τε τὴν κάθοδον, κηρύκων τὰς πράξεις τε, καὶ ἐξαιρέτως τοῦ Παύλου, οὗ περ ἐδείχθης συνέκδημος· ἀκέστορ καὶ μύστα καὶ φωστήρ τῆς Ἐκκλησίας, ἣν φρούρει πάντοτε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Πάνσοφε ἀλιεῦ ἅγιε Μαθητά, ἐργάτα τοῦ Σωτῆρος, καὶ θρίαμβε τῶν Αὐτοῦ παθημάτων, ὁ τὴν κτίσιν τῆ πίστει διαδραμών, καὶ ἐκ τῆς πλάνης τὰ ἔθνη συναγαγών, καὶ Θεῷ προσενέγκας ὡς θυμίαμα καλόν, εἰς οὐρανοὺς εὐωδώθης. Διὸ παριστάμενος τῷ Κριτῇ, πρέσβευε ῥυσθῆναι ἡμᾶς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, καὶ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, λυτρωθῆναι τῆς κολάσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς Σῆς νυδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε· διὸ Σοι Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ μητρί τε καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως τὸ χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου. Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.
Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἀκέστωρ σοφώτατος ἱερομύστα Λουκᾶ, ζωγράφος πανάριστος τῆς Θεοτόκου Μητρός, ἐδείχθης Ἀπόστολε, ἔγραψας μάκαρ λόγους, διὰ Πνεύματος Θείου, ἔδωκας ἐννοῆσαι συγκατάβασιν ἄκραν, Χριστοῦ τῆς παρουσίας, διὸ πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Ἐτερον. Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἰατρὸς ἀνεδείχθης ψυχῆς καὶ σώματος, ὡς Μαθητῆς τοῦ Σωτῆρος Λουκᾶ Ἀπόστολε· ὅθεν παρέχεαι τὴν σὴν ἀντίληψιν, τοῖς προσιοῦσιν ἰατροῖς τῇ πρεσβείᾳ σου σοφέ, ὡς ἔχων πλουσίαν χάριν, καὶ ἐκδυσώπει ἀπαύστως, ἡμῖν διδόναι θεῖον ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ Σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον Σου, Σωτήρ.

Ὡς ἥλιον εὐρῶν Παῦλον τὸν θεηγόρον, ἠνγάσθης παρ' αὐτοῦ, τῇ τοῦ Πνεύματος αἴγλη, καὶ θεῖος

Ἀπόστολος, τοῦ Χριστοῦ ἐχρημάτισας· τὴν σοφίαν γάρ, τὴν ἀληθῆ ἀγαπήσας, ἀπεμώρανας, τὴν κοσμικὴν ἀγνωσίαν, τῷ θεῷ κηρύγματι.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ὡς τὴν σύμπασαν κτίσιν ὁ θεῖος φθόγγος σου, ἐξεχύθη ὡς φέγγος ζωῆς Ἀπόστολε, καὶ τῶν δογμάτων σου Λουκᾶ ταῖς ἐπιλάμπυρσιν, ἀνακηρύττει ἐμφανῶς, τοῖς ἐν ζόφῳ τῶν δεινῶν, τὴν Γέννησιν τοῦ Σωτῆρος, καὶ τὸ ἐκούσιον Πάθος, καὶ τὴν τριήμερον Ἀνάστασιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῆς ἀγνῆς Θεοτόκου καὶ Θεομήτορος, τῆς τεκούσης τὸν Λόγον τοῦ προανάρχου Πατρός, τὸν χαρακτῆρα τῆς μορφῆς ὡς καθιστόρησας, Ταύτη παρέστησας αὐτόν, ἥτις ἐβόησε Λουκᾶ, ἡ χάρις εἶη ἐν τούτῳ, τοῦ ἐξ ἐμοῦ γεννηθέντος, πρὸς σωτηρίαν πάσης κτίσεως.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ταχύ προκατάλαβε.

Τοῦ Λόγου Ἀπόστολος καὶ ὑπηρέτης σοφός, τοῦ Παύλου συνέκδημος καὶ φοιτητῆς ἱερός, Λουκᾶ ἐχρημάτισας· τούτου γὰρ ἀνευδότης, ἠκολούθεις τοῖς τρόποις, γράφων, ὡς ζωῆς ῥήσεις τοὺς αὐτοῦ θείους λόγους, οὓς νῦν ἡ Ἐκκλησία κατέχουσα τέρπεται.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον .

Ὡς θάλαμος πάμφωτος τὸν Θεὸν Λόγον χωρεῖς, ὡς τράπεζα ἔμψυκος ἐν ταῖς χερσὶ Σου κρατεῖς, τὸν πάντα βαστάζοντα· Τοῦτον Ἀγνή δυσώπει, ἐκ χειρὸς

ἀλλοτρίου, ῥῦσαι με καὶ τῷ Θεῷ, καταυγάσει με
φέγγει· Σοὶ γὰρ ἀπὸ καρδίας Κόρη προσέδραμον.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν
Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς Ἐδέμ ὁ θεόβρυτος ποταμός, ὁ τὴν γῆν
καταρδεύων πνευματικῶς, Λουκᾶς ὁ θεόσοφος
ἀνυμνεῖσθω ἐν ἄσμασι, τὸ τοῦ Εὐαγγελίου
θεόπνευστον ὄργανον, τὸ ἐκφωνοῦν τῇ κτίσει Τριάδος
ἐπίγνωσιν, σήμερον γὰρ ὤφθη, τῇ σεπτῇ αὐτοῦ μνήμῃ,
καὶ παύει νοσήματα καὶ διώκει τὰ πνεύματα, καὶ
ἰᾶται τοὺς κράζοντας· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν
παισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐφημοῦσί σε
πόθῳ, Ἀπόστολε ἐνδοξε.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Υἱοῦ Σου, Παρθέने, ταῖς ἀστραπαῖς, Ἀποστόλων
ὁ θίασος πυρσωθεῖς, φῶς θεῖον γεγένηται ἐν λυχνία
ὀρώμενον, καὶ τῇ θεογνωσίᾳ φωτίζον τὰ σύμπαντα, καὶ
ἄλας θεραπεῦον ψυχῶν τὰ ἐλκώματα. Ὅθεν
ἐκδυσώπει σὺν αὐτοῖς Θεοτόκε, ῥυσθῆναι κολάσεως,
καὶ τυχεῖν θείας χάριτος, τοὺς ἐν πίστει βοῶντάς Σοι,
χαῖρε ὄρος πῖον Θεοῦ, χαῖρε θεῖον τοῦ Λόγου
ἀλάβαστρον, χαῖρε τῆς παρθενίας, λειμῶν ὁ
μυρίπνοος.

Οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον. *Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.*

Στ. *Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν Αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.*

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (θ' 1-6).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, συγκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ, ἔδωκεν αὐτοῖς δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἐπὶ πάντα τὰ δαιμόνια καὶ νόσους θεραπεύειν· καὶ ἀπέστειλεν αὐτοὺς κηρῦσσειν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἰᾶσθαι τοὺς ἀσθενοῦντας, καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς: Μηδὲν αἴρετε εἰς τὴν ὁδόν, μήτε ῥάβδους, μήτε πήραν, μήτε ἄρτον, μήτε ἀργύριον, μήτε ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν, Καὶ εἰς ἣν ἂν οἰκίαν εἰσέλθητε, ἐκεῖ μένετε καὶ ἐκεῖθεν ἐξέρχεσθε. Καὶ ὅσοι ἂν μὴ δέξωνται ὑμᾶς, ἐξερχόμενοι ἀπὸ τῆς πόλεως ἐκείνης καὶ τὸν κονιορτὸν ἀπὸ τῶν ποδῶν ὑμῶν ἀποτινάξατε, εἰς μαρτύριον ἐπ' αὐτούς. Ἐξερχόμενοι δὲ διήρχοντο κατὰ τὰς κώμας, εὐαγγελιζόμενοι καὶ θεραπεύοντες πανταχοῦ.

Ὁ Ν' Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀποστόλου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'. Στ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός...

Σήμερον, ὁ τῆς κενώσεως τοῦ Λόγου ἐρμηνεύς, καὶ τοῦ Εὐαγγελίου συγγραφεὺς ἱερός, Λουκᾶς ὁ Ἀπόστολος, ὡς πηγὴ ἐξ οἴκου Κυρίου τῆ οἰκουμένη προέρχεται· ἀρυσώμεθα οὖν πάντες ἀφθαρσίας ὕδωρ, καὶ τῷ Σωτῆρι βοήσωμεν· ὁ κρατὴρ τῆς ζωῆς, Ὑπερούσιε Θεότης, ταῖς τοῦ Ἀποστόλου Σου πρεσβείαις, ἀποκάθαρσον ἡμᾶς ἐκ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος.

Εἶτα οἱ Κανόνες· τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς σ' καὶ τοῦ Ἀποστόλου δύο εἰς η'.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, οὗ ἢ ἀκροστιχίς: *Σκέπη ἀσφαλῆς γενοῦ μοι, Θεοτόκε. Ἀμήν.*

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ'. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Σκηνὴ φωτοφόρος καὶ λογικὴ, ὑπάρχουσα Κόρη, τοῦ τῶν ὅλων δημιουργοῦ, δοχεῖον τῆς θείας ἐμφανείας, δι' ἀρετῶν τὴν καρδίαν μου ἔργασαι.

Κατεῖδέ Σε πάλαι ὁ Ἰακώβ, ἐν τύπῳ Παρθένε, θείαν κλίμακα ἐμφανῶς· Θεὸς διὰ Σοῦ γὰρ κόσμῳ ὤφθη, καὶ τῶν βροτῶν τὴν οὐσίαν ἀνύψωσεν.

Ἐκύησας Λόγον τὸν τοῦ Πατρός, δυσὶν ἐν οὐσίαις καὶ θελήσεσιν ἀληθῶς, ἀτρέπτως Παρθένε ἐνωθείσαις, ἐν ὑποστάσει μιᾷ ὡς ἠὺδόκησε.

Πηγὴ κεκλεισμένη καὶ διαυγῆς, ὠράθης Παρθένε ἐξ ἧς ἔβλυσε δασιλῶς, τρυφῆς οὐρανοῦ ὁ χειμάρρους, παλινζωΐας προῤῥέων τὰ ρεύματα.

Κανὼν πρῶτος τοῦ Ἀποστόλου. Θεοφάνους. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῆς ἀνωτάτῃ σοφίας τὸ στόμα σου, κρατῆρα θεῖον Σοφέ, πάντες ἐπιστάμενοι, Ἀπόστολε Λουκᾶ, τὸν μέγαν καὶ ἀπόρρητον, τῆς χάριτος πλουτοῦντες θησαυρόν, προθύμως ἀρυόμεθα, τῷ Κυρίῳ ψάλλοντες· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Μυσταγωγῶν σε Χριστὸς τὰ οὐράνια, καὶ θεοπνεύστους γραφάς, ἀμέσως διανοίγων σοι Ἀπόστολε Λουκᾶ, καὶ μύστην ἀναδείκνυσι, καὶ κήρυκα σοφὸν τῶν ὑπὲρ νοῦν, εὐτόνως ἀνακράζοντα· τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Χειροτονεῖ σε τῷ Παύλῳ συνέκδημον, ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, Λουκᾶ παμμακάριστε, τῇ χάριτι αὐτοῦ εὐθέως διαλάμποντα, ἐπόμενόν τε ἴκνεσιν αὐτοῦ, καὶ συνανακράζοντα· τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Τῆς ἀνεκφράστου καὶ θείας συλλήψεως, τῆς πανυμνήτου Ἀγνῆς, τὸν τρόπον διεσάφησας, Ἀπόστολε Λουκᾶ· τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον ἐλήλυθε σαφῶς γὰρ ἐπ' Αὐτήν, καὶ Λόγος ἐπεσκίασεν, ᾧ συμφώνως ψάλλομεν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Κανὼν δεῦτερος τοῦ αὐτοῦ, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: *Λουκᾶς τιμάσθω ὁ ἀπόστολος πόθῳ. Γερασίμου.*

Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Λουκᾶν τὸν θεόληπτον, ἀνευφημῆσαι προθέμενος, Παράκλητε Κύριε, τὴν Σὴν βοήθειαν, συνεργῆσαι μοι αἰτοῦμαι τοῖς ἐπαίνοις, ὡς ἂν τούτῳ ἄξιον, πλέξω μελόδημα.

Παῦλος ὁ ἔνθεος, τὴν ψυχικὴν σου εὐγένειαν, Λουκᾶ θεασάμενος σὲ ἐπεσπάσατο, καὶ ἀνέδειξε, τῶν ἄνω μυστηρίων, λαμπρὸν δημηγόρον σε, καὶ μύστην ἄριστον.

Ἐπῆρξας συνδέσμιος, καὶ συναιχμάλωτος ἔνδοξε, τῷ Παύλῳ ἀπόστολε, ὡς φοιτητὴς ἱερός, μεθ' οὗ ἅπασαν, διαδραμὼν τὴν κτίσιν, τὸν λόγον διέσπειρας, τῆς θείας χάριτος.

Καθαίρων νοσήματα καὶ θεραπεύων παθήματα, ὡς θεῖος Ἀπόστολος καὶ ἰατρὸς ἀληθῆς, ἐνεκέντρισας, ἀνθρώπων τὰς καρδίας, πρὸς πίστιν σωτήριον τοῦ σὲ δοξάσαντος.

Θεοτοκίον.

Ἀσπόρως συνέλαβες, ἀδιαφθόρως ἐκύησας, ἀκόπως ἐβάστασας, Θεοχαρίτωτε, τὸν κατέχοντα, τὰ πάντα τῇ παλάμῃ· ὦ δόξης! ὦ χάριτος, ἧς κατηξίωσαι!

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ὡδή γ'. Τῆς Θεοτόκου. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἥλιον ἐκλάμπασα παρθενικῶν ἐκ λαγόνων Σου, μετὰ σαρκὸς τῆς δικαιοσύνης, τοὺς ἀνθρώπους ἐφώτισας.

Ἄρουρα ἀνήροτος ἡ Σὴ γαστήρ ἀναδέδεικται, ὁ γὰρ Χριστὸς τῆς ζωῆς ὁ στάχυς ἐκ Σοῦ, Δέσποινα ἔφυσε.

Στάμνος ἐπουράνιος ἀναδειχθεῖσα Πανύμνητε, τὸ νοητὸν μάννα τοῖς ἀνθρώποις, ὑπὲρ λόγον ἐπήγασας.

Φύσιν προσλαβόμενος ἐκ Σοῦ ὁ Λόγος θεόνυμφε τὴν τοῦ Ἀδὰμ κοινωνεῖ ἀφύρτως, σαρκὸς ἅμα καὶ αἵματος.

Τοῦ Ἀποστόλου α', ὁ αὐτός.

Σοῦ τὸ Εὐαγγέλιον, Λουκᾶ θεσπέσιε ἄνωθεν, Ἀνατολήν, ἐπισκεψαμένην, τοὺς ἀνθρώπους παρίστησι.

Πράξεις ἐνθεώτατα, διαπραττόμενος ἄριστα, πανευσεβῶς, τὰς τῶν Ἀποστόλων, γραφικῶς ἀνιστόρησας.

Παῦλος ὁ μακάριος, τῶν ἐγκωμίων σοι ἔπλεξε, τὰς ἀπαρχάς, καὶ τοὺς σοὺς ἐπαίνους, ἐπιγράψας παρέθετο.

Θεοτοκίον.

Σὲ νῦν μακαρίζουσιν, ὡς προεφήτευσας Ἄχραντε, αἱ γενεαί, πᾶσαι τῶν ἀνθρώπων, διὰ Σοῦ νῦν σωζόμεναι.

Τοῦ Ἀποστόλου β'. Τούς Σοὺς ὑμνολόγους.

Σοφίας ἐκφάντωρ τῆς ἐνθέου, Λουκᾶ θεία νεύσει γεγονώς, Σοφίαν ἐνυπόστατον, τὴν τοῦ Θεοῦ ἐκήρυξας, ἡμῖν ἐπιδημήσασαν, σαρκὸς σοφὸν ὁμοιώματι.

Τῇ σάλπιγγι τοῦ Εὐαγγελίου, σαλπίσσας εἰς ἅπασαν τὴν γῆν, ἐκ λάκκου ἀπογνώσεως, ψυχὰς ἀνθρώπων

ἡγειρας, πρὸς γνῶσιν τῆς χρησιότητος, τοῦ σὲ λαμπρῶς θαυμαστώσαντος.

Ἰσχυῖ τῆς θείας ἐπιπνοίας, ῥητόρων διέλυσας πλοκάς, ῥήτωρ θεοειδέστατος, λογίων τῶν τοῦ Πνεύματος, Ἀπόστολε γενόμενος, καὶ συγγραφεὺς θεοπρόβλητος.

Κυήσεως θείας ἠξιώθης, τῷ Παύλῳ Λουκᾷ μαθητευθεὶς, ὅθεν τὸ Εὐαγγέλιον, τοῦ Λόγου διεχάραξας, καὶ τῶν συναποστόλων σου, τὰ ἱερὰ κατορθώματα.

Θεοτοκίον.

Ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς θεαρχίας, νηδυῖ συνέλαβες Ἀγνή, ἀρρήτως δὲ ἐκύησας, Χριστὸν τὸν Ὑπεράγαθον, Θεὸν μὲν τὸ νοούμενον, ἄνθρωπον δὲ τὸ ὁρώμενον.

Καταβασία. Τοὺς Σοὺς ὑμνολόγους.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ὡς συνέκδημος Παύλου ἀναδειχθεὶς, τοὺς ποικίλους κινδύνους καρτερικῶς ὑπέμεινας, πανεύφημε, τοῦ Κυρίου Ἀπόστολε, καὶ τὸν δρόμον ἀθλήσει τελέσας τῆς πίστεως, σὺν Αὐτῷ ἐν ὑψίστοις εὐφραίνῃ, μακάριε· ὅθεν καὶ τῷ κόσμῳ τὸ Χριστοῦ εὐαγγέλιον κηρύξας, ἐφώτισας τὴν ὑφήλιον ἅπασαν, Λουκᾷ πανσεβάσμιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν παισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτόν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωταυγῆ, νεφέλην ὑμνήσωμεν βάτον τὴν ἀκατάφλεκτον, τὸν λογικὸν παράδεισον τῆς Εὐσας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης τὸ μέγα κειμήλιον, ὅτι σωτηρία ἐν Αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεις τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων, διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ· πρέσβευε τῷ Σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν παισμάτων ἄφεις δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι Παρθένε τὴν χάριν Σου.

ᾠδὴ δ'. Τῆς Θεοτόκου. Εἰσακήοα Κύριε.

Ἀπειράνδρως γεννήσασα, τὸν παραγαγόντα τὰ πάντα ῥήματι, θεϊκῆς ἀναγεννήσεως, Δέσποινα ἠξίωσας τὸ ἀνθρώπινον.

Λόγῳ Λόγον συνέλαβες, τὸν ἐξ ἀλογίας ἡμᾶς ῥυσάμενον, καὶ Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον, προελθόντα Κόρη ἐξ αἱμάτων Σου.

Ἡ ἀγνεία Σου ἄφθορος, καὶ μετὰ τὴν κύησιν Κόρη ἔμεινεν, ὁ γὰρ Κτίστης σωματούμενος, τὴν Σὴν παρθενίαν οὐκ ἔλυμήνατο.

Σὲ ὡς κρίνον πανεύοισμον, μέσον ἀκανθῶδους Ἀγνῆ συγχύσεως, κατοπεύσας ὁ Φιλάνθρωπος, ἐκ Σοῦ ὥσπερ ἄνθος ἡμῖν ἐξήνθησε.

Τοῦ Ἀποστόλου α'. Ἐπέβης ἐφ' ἵππους.

Ὡς ὄφθης τῇ αἴγλῃ, πεφωτισμένος τοῦ Πνεύματος, ἠξιώθης χερσί σου, τοὺς νόμους Αὐτοῦ, τοῖς θεοφίλοις

ἄριστα διατυπώσασθαι, τοῖς πιστῶς μελωδοῦσι· δόξα τῇ δυνάμει Σου, Κύριε.

Ἡ χάρις εὐροῦσα, τοῦ Παρακλήτου σε σκῆνωμα, ἐξεχύθη πλουσίως, σοῖς χεῖλεσι, καὶ τῆς εἰρήνης κήρυκα, πᾶσιν ἀνέδειξε, τοῖς πιστῶς μελωδοῦσι· δόξα τῇ δυνάμει Σου, Κύριε.

Ἀγώνων τῷ Παύλῳ, ὡς κοινωνὸς ὄφθης ἔνδοξε, καὶ στεφάνων ἐνδίκως ἠξίωσαι, τῆς βασιλείας, ἔνθα νῦν συναγαλλόμενοι, κραυγάζετε συμφώνως· δόξα τῇ δυνάμει Σου, Κύριε.

Εὐρὼν σου τὸ κάλλος, τῆς διανοίας ὁ Κύριος, ὡς ταῖς θεῖαις ἀκτῖσιν, ὡραίως διαλαμπούσης, κήρυκά σε προχειρίζεται, τοῖς πίστει μελωδοῦσι· δόξα τῇ δυνάμει Σου, Κύριε.

Θεοτοκίον.

Καθεῖλε δυνάστας, ἀπὸ τῶν θρόνων ὁ Κύριος, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ ὡς ἔφησε, τοὺς δὲ πεινῶντας, θείων ἀγαθῶν ἐνέπλησε, τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας· δόξα τῇ δυνάμει Σου, Κύριε.

Τοῦ Ἀποστόλου β'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Συνοδίτην σε ὁ Παῦλος, ὄπαδὸν καὶ ὁμότροπον, ὡς κεκαθαμένον, ψυχὴ τε καὶ σῶματι εὖρατο, ὅθεν ἐπαίνων σοι γραφῶν τὰ ἐγκώμια, συνεργάτην σε, ἀγαπητὸν κατωνόμασε.

Θεορρήμονί σου γλώσση, καὶ εὐσήμοις ἐν χεῖλεσι, τῆς οἰκονομίας τοῦ σαρκὸς ὀφθέντος παχύτητι, τὸ πρὸ

αἰῶνων μυστήριον ἐκήρυξας, ἐπ' ἐσχάτων δέ, φανερωθὲν ὡς ἠὺδόκησεν.

Ὡς λαμπὰς θεογνωσίας, ὡς λυχνία πολύφωτος, ὥσπερ θεῖος ὄρθρος, τῆς δικαιοσύνης τὸν ἥλιον, τοῖς σελασφόροις σου λόγοις καθυπέδειξας, τοῖς κραυγάζουσι· δόξα, Χριστέ, τῇ δυνάμει Σου.

Οὐρανὸς Θεοῦ τὴν δόξαν, λογικὸς διηγούμενος, τοῦ συγκαταβάσει, οὐρανοῦς Ἀπόστολε κλίναντος, τοῖς ἐν τῇ γῆ ἀνεφάνης καὶ οὐράνωσας, τοὺς κραυγάζοντας· δόξα, Χριστέ, τῇ δυνάμει Σου.

Θεοτοκίον.

Ἄνευ φύρσεως ὁ Λόγος, ἢ τροπῆς ἢ συγχύσεως, ἐν τῇ Σῆ κοιλίᾳ, ἄκραντε Παρθένε κεκένωται, μὴ ἀποστὰς συνεδρίας τῆς τοῦ φύσαντος, διασώζων με, βεβυθισμένον τοῖς πταίσμασι.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν.

Ὡδή ε'. Τῆς Θεοτόκου. Ἴνα τι μὲ ἀπώσω.

Γεωργεῖς ἀνηρότως, πλούτῳ εὐσπλαγχνίας τὸν ὑπερούσιον, ὡς φυτὸν ὠραῖον, τὸν καρπὸν ἀναθάλλον τῆς γνώσεως καὶ τοὺς νεκρωθέντας, τῇ ἐκ τοῦ ξύλου παραβάσει, ἀνακτώμενον δι' ἀγαθότητα.

Ἐν νηδυῖ Σου Κόρη, ἀστενοχωρήτως τὸν Λόγον κωρήσασα, ὥφθης πλατυτέρα, οὐρανῶν ἀπάσης τῆς κτίσεως· ὄθεν τὴν ψυχὴν μου, ἀπὸ στενώσεως θανάτου, πρὸς ζωὴν ἀπαθείας κυβέρνησον.

Ναὸς ἔμψυχος ὥφθης, τῆς δικαιοσύνης δεχθεῖσα τὸν Πρῦτανιν, Κόρη ἐν κοιλίᾳ, σαρκωθέντα ἐκ Σοῦ

ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ διὰ θανάτου, δικαιοσύνην καὶ εἰρήνην, καὶ ζωὴν τοῖς ἐν Ἄδῃ πηγάσαντα.

Οὐρανίων χαρίτων, καὶ Τριαδικῶν μυστηρίων θησαύρισμα, γέγονας Παρθένε, μεσιτεύσασα Πλάστη καὶ πλάσματι· ὁ γὰρ Θεὸς Λόγος, ἐκ Σοῦ ἀνέπλασε τὴν φύσιν, συντριβεῖσαν ἀπάτη τοῦ ὄφραως.

Τοῦ Ἀποστόλου α'. Φώτισον ἡμᾶς.

Φῶς τὸ νοητόν, τῇ καρδίᾳ σου δεξάμενος, τῶν μολυσμάτων ἐκ τῶν πρὶν καθαρθεῖς, ἀγάπης νόμῳ, τοῖς πᾶσι Λουκᾶ μετέδωκας.

Σὺ ταῖς ἀστραπαῖς, ταῖς τῆς χάριτος πανόλβιε, κατηυγασμένος καθωράθης σαφῶς, πυρίνη γλώσση, ἐνθέως Λουκᾶ φθεγγόμενος.

Παύλῳ τῷ σοφῷ, συνοδεύειν ἐπεπόθησας· ἀγαπητὸς γὰρ προσηγόρευσαι, ὡς ὑπηρέτης, Εὐαγγελιστὰ τῆς χάριτος.

Θεοτοκίον.

Χαίροις ἀληθῶς, παρθενίας τὸ κειμήλιον, ἡ τῆς Προμήτορος ἀνάκλησις, καὶ τῆς κατάρας, ἡ λύσις τοῦ Προπάτορος.

Τοῦ Ἀποστόλου β'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Παράδεισος ἔμψυχος, καὶ πανευώδης πέφηνας, ἔχων ὥσπερ ξύλον ζωηφόρον, τὸ Εὐαγγέλιον τὸ οὐράνιον, ἐξ οὗ ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, δρέπονται Ἀπόστολε, οἱ πιστῶς προσιόντες σοι.

Θεῖος Ἀπόστολος, Λουκᾶς ὁ παμμακάριστος, ὡσπερ ποταμὸς Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ἐξ ὑπερώων ὑδάτων πρόεισι, βρύων μυστικᾶς ροᾶς, καὶ ἀρδεύων πάντοτε, Ἐκκλησίας τὰς αὐλακας.

Σταυρὸν καὶ τὰ θαύματα, τὰ πάθη καὶ τὴν ἔγερσιν, τοῦ μέχρι σαρκὸς συγκαταβάντος, καλλιπερία λόγου συνέγραψας, ὡσπερ ὀξυγράφος γραμματεὺς, καὶ λαμπρὸς διάκονος, τοῦ Σωτῆρος Ἀπόστολε.

Θεοτοκίον.

Τὴν στάμνον τὴν πάγχρυσον, τὴν ῥάβδον τὴν βλαστήσασαν, τὸν Δημιουργὸν καὶ Βασιλέα, τὴν θεοδόχον κόρην τιμήσωμεν· αὕτη ἐρρύσατο φθορᾶς, ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον, τὸν Θεὸν σωματώσασα.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

ᾠδὴ στ'. Τῆς Θεοτόκου. Ἰλάσθητι, Σωτήρ.

Χριστοῦ περιφανές, Παρθένε ὡφθης ἀνάκτορον· ὁ ἐν Ἁγίοις καὶ γὰρ ἐπαναπαυόμενος, ἐκ Σοῦ προελήλυθεν, ἡμᾶς ἀγιάζων, κοινωνία Θεοῦ Πνεύματος.

Μύρον ἐκ Σοῦ ὁ Χριστός, ἀποτεχθεὶς ἐλυτρώσατο, δουλώσεως καὶ φθορᾶς, ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον, καὶ ὁσμὴν διέπνευσε, τῆς ἀθανασίας, τοῖς θανάτῳ ὑποκύψασιν.

Ὀλόφωτος λαμπεδών, τοῖς ἐν νυκτὶ ματαιότητος, ἐπέφανα ἀληθῶς, Παρθένε ἀστράψασα, φῶς τὸ ὑπερούσιον, παχύτητι ὕλης, εἰς ζωῆς φαῦσιν τοῖς πέρασιν.

Ἰλύος παθητικῆς, καὶ πονηρᾶς οἴμοι ἕξεως, καὶ πάσης φθοροποιοῦ, κόρη παραβάσεως, τὴν ψυχὴν μου λύτρωσαι, καὶ τὴν σκοτοδίνην, τῶν προλήψεων ἀπέλασον.

Τοῦ Ἀποστόλου α'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Εἰς ὄρος τῶν ἀρετῶν Ἀπόστολε, ἀναβὰς τῷ ποθουμένῳ ὠμίλεις, καὶ ὡς Μωσῆς θεογράφους, τὰς πλάκας, ἐγγεγραμμένας δακτύλῳ τοῦ Πνεύματος, ἐδέξω Μακάριε διττάς, Λουκᾶ τῆς οἰκουμένης διδάσκαλε.

Τὸν κόσμον σαῖς διδαχαῖς ἐφώτισας, οἷα ῥήτωρ τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας· ταῖς γὰρ αὐγαῖς, τῆς ἀκτίστου Τριάδος, πεπυρσευμένος ὠράθης θεόληπτε, καὶ γέγονας ὥσπερ ἀστήρ, δαδουχῶν οἰκουμένης τὰ πέρατα.

Τὰς νόσους νῦν τῶν ψυχῶν θεόπνευστε, ἰατρεύεις τῶν σωμάτων ὡς πάλαι, ἐμπιστευθεῖς, οὐρανόθεν τὸ δῶρον καὶ ὡς πλουτήσας τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος· ὁ Παῦλος γὰρ σέ μαρτύρων, ἰατρὸν γεγονέναι παρίστησιν.

Θεοτοκίον.

Ἐπέβλεψεν ἐπὶ Σὲ ὁ Κύριος, τὴν ἐμὴν ἀνακαινίζων οὐσίαν, ὡς δυνατός, μεγαλεῖα ποιήσας, Θεογεννήτορ ὡς ἔφης Πανάμωμε· καὶ ἔσωσέ με διὰ Σοῦ ἐκ φθορᾶς, ὡς Θεός καὶ φιλόανθρωπος.

Τοῦ Ἀποστόλου β'. Τὴν θείαν ταύτην.

Ὅρος ἐφάνης Ἀπόστολε, σταλάζον γλυκασμὸν
θείου Πνεύματος, δι' οὗ κατέπευσας, τὴν τῆς κακίας
πικρότητα, καὶ τὰς τῶν πιστευσάντων, ψυχὰς
ἐγλύκανας.

Λουκᾶν τὸν θεῖον τιμήσωμεν, ὡς μέγαν οἰκονόμον
τοῦ Πνεύματος, καὶ μύστην ἄριστον, καὶ θεηγόρον
Ἀπόστολον, Χριστοῦ τοῦ Ζωοδότου, καὶ
Πανοικτίρμονος.

Ὅργανον ὄφθης θεόφθογγον, κρουόμενον τῷ
πλήκτρῳ τοῦ Πνεύματος, Λουκᾶ Ἀπόστολε, καὶ
καταθέλων τὰ πέρατα, τῶν ἱερῶν δογμάτων, ταῖς
ὕφηγήσεσι.

Θεοτοκίον.

Σοφίαν Λόγον καὶ δύναμιν, Πατρὶ τὴν συμφυῶς
συνυπάρχουσαν, σωματωθεῖσαν δὲ, ἐκ τῆς ἀχράντου
Θεόπαιδος, ἐκήρυξας τῷ κόσμῳ, μακαριώτατε.

Καταβασία. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Μαθητὴς γενόμενος, τοῦ Θεοῦ Λόγου, σὺν τῷ
Παύλῳ ἄπασαν, ἐφωταγώγησας τὴν γῆν, καὶ τὴν ἀχλὺν
ἀπεδίωξας, τὸ θεῖον γράψας, Χριστοῦ Εὐαγγέλιον.

Ὁ Οἶκος.

Ὡς ἰατρὸς καὶ μαθητὴς Λουκᾶ ἠγαπημένος,
μυστικῇ χειρουργίᾳ, τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου καὶ τὰ
τοῦ σώματος ὁμοῦ ἴασαι, καὶ δός μοι κατὰ πάντα

εὐεκτεῖν, καὶ σοῦ τὴν παναοίδιμον γηθόμενος
γεραίρειν πανήγυριν, ὄμβροισ τε δακρῦων ἀντὶ
μύρων, τὸ σεπτὸν σου καὶ πάντιμον σῶμα
καταβρέχειν, ὡς στήλη γὰρ ζωῆς, ἐγγεγραμμένη τῷ
ναῶ τῷ θαυμαστῷ τῶν Ἀποστόλων, πᾶσιν ἐκφωνεῖ,
καθάπερ καὶ σὺ τὸ πρῶτον, τὸ θεῖον γράψας, Χριστοῦ
Εὐαγγέλιον.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΗ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου
καὶ πανευφήμου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ
Λουκᾶ.

Στίχοι·

Εἰς Ἐμμαοὺς βλέπειν σὲ κἂν πρὶν εἰργόμην

(Λουκᾶς λέγει) τραυῶσσε νῦν, Χριστέ, βλέπω.

Ὀγδοάτη δεκάτη πέρατος βίου ἔμμορε Λουκᾶς.

Ταῖς αὐτοῦ ἁγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός,
ἐλέησον καὶ σῶσόν ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'. Τῆς Θεοτόκου. Παῖδες Ἑβραίων.

Θρόνος θεότευκτος ὠράθης, τοῦ ἐν ἄρμασιν αὐτοῖς
ὄχουμένου, καὶ λαγόσι τοῖς Σοῖς, Ἄγνη ἐναυλισθέντος,
καὶ σώσαντος τοὺς κράζοντας· καῖρε Κεχαριτωμένη.

Ἔσταξεν Ἄχραντε ὡς ὄμβρος, ἐν κοιλίᾳ Σου
εἰρήνης ὁ χειμάρρους, καὶ πηγάζει αἰεὶ τῆς ἀφθαρσίας
ῥεῖθρα, ὡς γλυκασμὸν ἀθάνατον, τοῖς πιστῶς Σὲ
εὐφημοῦσι.

Ὅλη καλὴ λαμπρὰ τε ὄφθης, τῷ Θεῷ ἡμῶν πρὸς πάντων τῶν αἰῶνων, παρθενίας ἀγαῖς ἐκλάμπουσα τῇ κτίσει, καὶ λύουσα Πανάμωμε, τὴν ὁμίχλην τῆς ἀπάτης.

Τίς ἢ πλησίον τοῦ Δεσπότη, ὡς βασίλισσα ἐν κροσσωτοῖς χρυσέοις; Ἡ τεκοῦσα σαρκὶ τὸν Κύριον τῆς δόξης, καὶ σφύζουσα τοὺς ψάλλοντας· χαῖρε Κεχαριτωμένη.

Τοῦ Ἀποστόλου α'. Ὁ αὐτός.

Ὡπως Λουκᾶ τε καὶ Κλεόπα, ἐμφανίζεται Δεσπότης ἐκ τοῦ τάφου! ἀναστὰς γὰρ αὐτούς, ἐδίδασκε κραυγάζειν· εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τρίβον τοῦ βίου διατρέχων, συνοδεύοντα τὸν Λόγον εὔρες Μμκαρ, οὐρανίων σκηνῶν, ἀνοίγοντά σοι πύλας· εὐλογητὸς εἶ κράζοντι, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λύρα τοῦ Πνεύματος ἐδείχθης, μελωδήματα θεόθεν φθεγγομένη, τοὺς ἀνθρώπους Λουκᾶ, φωτίζουσα βοῶντας· εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Μαρία Θεοτόκε, ὁ Ἀσώματος ἐβόα Σοι Παρθένε· σὺν αὐτῷ δὲ πιστοί, βοῶμέν Σου τῷ τόκῳ· εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς Σῆς κοιλίας.

Τοῦ Ἀποστόλου β'. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Πᾶσαν κυκλώσαντες τὴν γῆν, Παῦλε καὶ Λουκᾶ οἱ θεόπται, θεηγορίαις ἱεραῖς, τῶν γηϊνῶν πρὸς Θεὸν

ἀνυψώσατε, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· ὁ Θεὸς ὁ Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ὅλος πυρίπνους γεγονῶς, τῇ τοῦ Παρακλήτου ἐλλάμπει, φλέγεις εἰδώλων τὴν ἰσχύν, καὶ λαμπρύνεις τῷ φωτὶ τοῦ βαπτίσματος, τοὺς βοῶντας Ἀπόστολε· ὁ Θεὸς ὁ Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ἰερουργὸς τῶν ὑπὲρ νοῦν, Εὐαγγελιστὴς τῶν ἀρρήτων, μυσταγωγὸς θεοειδῆς, καὶ φωστήρ τῶν ἐκβοῶντων, γεγένησαι· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ὠραιοτάτη καὶ καλή, Σὺ ἐν γυναιξὶν ἀνεδείχθης, τὸν ὠραιοτάτον Θεόν, μετὰ σώματος τεκοῦσα Πανύμνητε, τὸν ἡμᾶς ὠραιώσαντα, τῆς ἀρχαίας ἀμορφίας εὐλογημένη.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ὠδὴ η'. Τῆς Θεοτόκου. Οἱ θεορρήμονες Παῖδες.

Οἱ ἐν φρουρᾷ τῆς κακίας καὶ τοῦ θανάτου, κατωκισμένοι Παρθένε, φῶς διὰ Σοῦ ἐθέασαντο, καὶ τῆς ἐπουρανίου, ἐλευθερίας ἔτυχον. (Δίς).

Καθεῖλες Κόρη δυνάστας φρυαπτομένους, τὸν ἀρχηγὸν τῆς εἰρήνης, ἀποτεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν τοὺς ταπεινωθέντας, πρὸς δόξαν ὑψώσαντα.

Ἐκ τῶν ἀγνῶν Σου λαγόνων κόσμῳ προῆλθεν, ὁ διὰ λόγου κοσμήσας, τὰ ὀρατὰ καὶ ἀόρατα, Ὅν ἐκδυσώπει ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ Ἀποστόλου α'. Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ.

Θεογράφους, ὡς πλάκας δεδεγμένοι, τὰς σὰς βίβλους, πιστῶς κατατρυφῶμεν, τοῦ φωτισμοῦ τῆς χάριτος πανόλβιε, Κύριον ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ὄργάνῳ, τῇ γλώττῃ σου τὸ πνεῦμα, κεκρημένον, φωτίζει τοὺς ἀνθρώπους, μυσταγωγοῦν τῆς χάριτος τὰ δόγματα, Κύριον ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Συνεδέθης, τῇ σχέσει μετὰ Παύλου, θεορρήμον, Λουκᾶ τῷ θεηγόρῳ, καὶ ξυνωρίς πανέντιμος ἐδείχθητε, Κύριον ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοπλόκῳ, σαγήνῃ σου τῶν λόγων, θεοκήρυξ, τοὺς πλάνη κρατουμένους, πρὸς φωτισμὸν τῆς πίστεως ἐζώγησας, Κύριον ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐλισάβετ, Μητέρα Σε Κυρίου, προσεφώνει, Προφήτις δεδειγμένη, τὸν Βαπτιστὴν καὶ Πρόδρομον βαστάζουσα· Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, βοῶσα εἰς αἰῶνας.

Τοῦ Ἀποστόλου β'. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Γηπωνήσας ἀρότρῳ τῆς πίστεως, καρδιῶν τὰς ἀρούρας Ἀπόστολε, σπόρον θεῖον κατέβαλες, ἐν αὐταῖς ἀναμέλπων· πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὡς τὴν σύμπασαν κτίσιν ὁ φθόγγος σου, τῶν πανσόφων δογμάτων διέδραμε, καὶ πίστει υἰοθέτησε, τῷ Θεῷ τοὺς βοῶντας· πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ῥητορεύων τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν, πλανωμένους ἀνθρώπους ἐπέστρεψας, πρὸς τρίβον τὴν σωτήριον, ἀνακράζων θεόφρον· πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἀνωτέρα ἐφάνης τῆς κτίσεως, ὡς τεκοῦσα τὸν πάντων δεσπύοντα· διὸ κάμει ὑπέρτερον, λογισμῶν ἐφάρμακτον, δεῖξον Παρθένε, καὶ ἀτόπων με ἔργων ἐκλύτρωσαι.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ὡδή θ'. Τῆς Θεοτόκου. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἀφλέκτως συλλαβοῦσα ἐν τῇ γαστρὶ, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα Δέσποινα, τὸν Ἰησοῦν, τὸν τὴν ὕλην φλέξαντα τῆς ἀράς, καὶ μετοχῆ τῆς χάριτος, ἀπαθανάτισα τὸν Ἀδάμ, θανάτου ψυχικοῦ με, ἀνάστησον καὶ στήσον, ἐπὶ ζωῆς θείας καινότητα.

Μεσίτρια γενοῦ μοι πρὸς τὸν Θεόν, καὶ φρουρὰ ἀσφαλῆς καὶ κυβέρνησις, ἐκ τοῦ βυθοῦ, τῶν ἀμπλακημάτων καὶ τῶν παθῶν, τὸν νοῦν μου ἐπανάγουσα, πρὸς θεογνωσίας τὸν ὀρισμόν, διὰ τῆς μετανοίας, ἵνα σε μεγαλύνω τῇ προμηθείᾳ σου σωζόμενος.

Ἡ πύλη τῆς ἐνθέου ἀνατολῆς, ἐξ ἧς ὤφθη καὶ κόσμῳ ὠμίλησε μετὰ σαρκός, ὁ Πατὴρ καὶ Πνεῦματι συμφυῆς, τὰς πύλας μοι διάνοιξον, τὰς τῆς εὐσπλαγχνίας τῆς θεϊκῆς, ὡς ἂν εἰσφέρω κόρη, τῷ πάντων Ζωοδότῃ, ἀπὸ ψυχῆς ἐξομολόγησιν.

Ναμάτων ψυχοτρόφων ζωοποιῶν, τῇ ἀθλία ψυχῇ μου ἀπόσταξον, τὸν γλυκασμόν, ὅπως ἀπορρίψω ὀλοσχερῶς, ἰὸν τῆς θανατώσεως, καὶ τῆς ἀμαρτίας τῆς ἀπεχθοῦς, τὴν φλόγα κατασβέσω, καὶ τῆς ζωῆς τὸ ὕδωρ, ἐν τῇ καρδίᾳ ὑποδέξωμαι.

Τοῦ Ἀποστόλου α'. Ὅρους παρήλθες.

Ἔστης Λουκᾶ τῆς ἐφέσεως, τὸ τῶν ὀρεκτῶν οἶα φθάσας τὸ ἔσχατον, καὶ τέλους μακαρίου σαφῶς ἐπέτυχες, λυθέντων τῶν ἐσόπτρων, τῆς ἀληθείας ταῖς ἐμφάσεσι.

Λάμπας τῷ κόσμῳ ὡς ἥλιος, ἐνθεαστικῶς τῇ Τριάδι παρίστασαι, σὺν Παύλῳ τῷ θεόπτη, Λουκᾶ πανεύφημε, μεθ' οὗ σε θεοφάντορ, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Αἶγλη Λουκᾶ τῇ φωσφόρῳ σου, τοὺς σοὺς ὑμνητὰς φαιδρυνθῆναι δυσώπησον, καὶ κόσμῳ τὴν εἰρήνην παμμάκαρ βράβευσον, ὅπως σε θεηγόρε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Χαίρων Λουκᾶ νῦν παρίστασαι, τῷ Παμβασιλεῖ τῷ στεφάνῳ κοσμούμενος, τῆς θείας εὐπρεπείας καὶ ὠραιότητος· διὸ σὲ θεορρῆμον, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Λόγον ἐδέξω τὸν ἄσαρκον, φύσιν τὴν ἐμὴν ἀναπλάσαι βουλόμενον, καὶ τοῦτον σαρκωθέντα Παρθένε τέτοκας· διὸ Σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Τοῦ Ἀποστόλου β'. Εὗα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Σήμερον φωταυγῆς καὶ πανυπέρλαμπρος, ἡ σὴ μνήμη ἡ σωτήριος, ἥστραψε κόσμῳ μυστολέκτα, φαιδρύνουσα καρδίας καὶ πρόσωπα, τῶν σῶν ἱκεσιῶν τῆ λαμπρότητι, τῶν ἱερῶς ὑμνολογούντων σε.

Ίασεις παντοδαπὰς ὁ θεῖος τάφος σου, ἐνεργεῖα τῆ τοῦ Πνεύματος, βρῦει Λουκᾶ τοῖς προσιοῦσι, καὶ λύει ψυχικὰ ἀρρώσθημα, καὶ νέμει εὐρωστίαν τοῖς κάμνουσι, καὶ κατευφραίνει τοὺς τιμῶντάς σε.

Μέγιστος ὁ ἀγὼν σου καὶ πανεύφορος· λογικοὺς καρποὺς γὰρ ἤνεγκε, τῶν πιστευσάντων τὰς ἀγέλας, καὶ νῦν ἐν τοῖς ὑψίστοις, ἠξίωσαι μεγίστων ἀναρρήσεων ἔνδοξε, μετὰ τοῦ Παύλου ἀγαλλόμενος.

Ὅμβρισον ταῖς πρεσβείαις σου μακάριε, τοῖς ἐκ πόθου εὐφημοῦσί σε, ῥῶσιν ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, κάμει δὲ τόνδε ὕμνον σοι πλέξαντα, ἀπόρῳ διανοίᾳ καὶ στόματι, ῥῦσαι παθῶν παρενοχλήσεως.

Θεοτοκίον.

Ἐφάρπων νυχθημερὸν ἐχθρὸς ὁ δόλιος, δελεάζων με οὐ παύεται, ἐπιθυμίαις παραλόγοις καὶ ταῖς τῶν λογισμῶν ἐπιθέσεσιν, ἀλλὰ τῆς τούτου ῥῦσαί με, Δέσποινα, καὶ τυραννίδος καὶ δουλώσεως.

Καταβασία. Ἄπας γηγενῆς.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Λουκᾶ Χριστοῦ Ἀπόστολε, μῦστα τῶν ἀπορρήτων, καὶ τῶν ἐθνῶν διδάσκαλε, μετὰ Παύλου τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς ἀγνῆς Θεοτόκου, ἤς τὴν θείαν εἰκόνα, ἐκ πόθου ἀνιστόρησας ἐκδυσώπει θεόπτα, ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν μακαριζόντων σε καὶ τιμώντων, τὴν ἱεράν σου κοίμησιν, πάνσοφε μυστολέκτα.

Θεοτοκίον.

Δέσποινα πάντων ἄνασσα, πρόφθασον ἐν ἀνάγκαις, πρόφθασον ἐν ταῖς θλίψεσι, πάρεσο ἐν κινδύνοις, τῆς τελευταίας ἡμέρας, μὴ σατὰν ἡμᾶς λάβῃ, μὴ Ἄδης, μὴ ἀπώλεια, ἀλλὰ τῷ τοῦ Υἱοῦ Σου, τότε φρικτῷ, ἀνευθύνως βήματι παραστῶμεν, ὡς Θεομήτωρ γὰρ ἀγνή, ὅσα θέλεις ἀνύεις.

Εἰς τοὺς Αἴνους. Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὡς τοῦ Παύλου συνέκδημος, τὴν τοῦ Πνεύματος ἔλλαμψιν, προφανῶς κεκλήρωσαι Λουκᾶ ἐνδοξε, ὅθεν τῷ κόσμῳ ἀπήστραψας, ὡς θεῖος Ἀπόστολος, ἀληθείας φωτισμόν, καὶ τοῦ ψεύδους διέλυσας τὴν σκοτόμαιναν, καὶ υἱὸς τοῦ φωτὸς τοῦ ἀπροσίτου, ἀπειργάσω μυστολέκτα, τοὺς δεξαμένους τὸν λόγον σου.

Ὡσπερ κάλαμος ἐνθεος, ἡ θεόπνευστος γλῶσσά σου, τὸ τῆς νέας χάριτος Εὐαγγέλιον, καὶ τὰ λαμπρὰ

κατορθώματα, τῶν συναποστόλων σου, διεχάραζε σοφῶς, ἐν δυσὶ Λουκᾶ τεύχεσιν, ἃ κατέχουσα, οἷα δίκρουνον βρύσιν ἀφθαρσίας, τοῦ Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία, καρμονικῶς μεγαλύνει σε.

Ὡς νεφέλην οὐράνιον, ζωῆς ὕδωρ ὑέτισας, τοῖς τῆ πλάνη ἔνδοξε ὑποκύψασιν, οὓς ἐκκαθάρας τοῖς λόγοις σου, ὡς δῶρον εὐπρόσδεκτον, καὶ ὀψώνιον τερπνόν, τῷ Χριστῷ προσενήνοχας· Ὅν ἰκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, Λουκᾶ τὴν πάνσεπτον μνήμην σου.

Ὡς αὐτόπτης καὶ μέτοχος, κληρονόμος καὶ σύμφυτος, βασιλείας ἔνδοξε ἦς ἐκήρυξας, τῶν σῶν καμάτων τὰ ἔπαθλα, καὶ τὴν ἀνταπόδοσιν, τῶν ἀγώνων σου Λουκᾶ, ἀποδρέπη θεούμενος ταῖς μεθέξεσι, τοῦ ἀϋλου φωτὸς τῆς θεαρχίας, Ἦν ἰκέτευε ἀλήκτως, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων σε.

Ἔτερα. Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὡς ἰατρὸς θεοφόρος Λουκᾶ Ἀπόστολε, ἦν βοήθει οὐρανόθεν ἰατροῖς εὐσεβέσιν, ταχέως θεραπεύειν πάθη δεινά, καὶ πικρὰ ἀρρώσθημα, καὶ φωτισμὸν ἡμῖν αἶτει παρὰ Χριστοῦ, τοῦ λαμπρῶς σε θαυμαστώσαντος.

Ἴδε τοὺς πίστει αἰτοῦντας τὴν σὴν βοήθειαν, ἡ καὶ δίδου τούτοις πᾶσιν ἐν ἀνάγκαις καὶ πόνοις, ταχεῖαν θεραπείαν Λουκᾶ θαυμαστέ, καὶ παθῶν ἀπολύτρωσιν, τοῖς εὐσεβέσι συμπράττων καὶ βοηθῶν, ἰατροῖς ὡς συμπαθέστατος.

Τῶν ἰατρῶν αἱ χορεΐαι σὲ μακαρίζουσι, Λουκᾶ πνευματοφόρε καὶ πιστῶς βοῶσι· φῶς θεῖον ἡμῖν αἶτει παρὰ Χριστοῦ, πρὸς θερμὴν περιποίησιν, τῶν ἐν κινδύνοις καὶ νόσοις καὶ συμφοραῖς, καὶ παντοίας ἄλλαις θλίψεσι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Δαυϊτικῶς συνελθόντες οἱ πιστοὶ ἐν ἄσμασι, τῷ μυστικῷ ῥήτορι τοῦ Λόγου, Λουκᾶ ἐκβοήσωμεν· ἡ γλῶσσά σου κάλαμος γραμματέως ἐδείχθη, Χριστοῦ τοῦ ὀξυγράφου, ὠραΐζουσα τὰς ὄψεις πρὸς γνῶσιν τῶν ἐθνῶν, τῆς θείας ἐπιγνώσεως, ἐν ἣ ἀνεκήρυξας τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ τῶν συναποστόλων σου τὰς πράξεις συνεγράψω. Διὸ παριστάμενος τῇ Τριάδι καὶ Θεῷ, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ Σε Κεχαριτωμένη, Μήτηρ ἀνύμφευτε, καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν, τὴν ἀνεξιχνίαστον Σου γέννησιν, Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τοῦ Ἁγίου, ἡ γ' ὡδή τοῦ α' καὶ ἡ σ' τοῦ β'.

Ἀπόστολος ἐκ τῆς πρὸς Κολασσαεῖς ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα (Δ' 5-11, 14-48).

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (γ' 16 – 21).

Κοινωνικόν Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Μεγαλυνάρια.

Ὡς τῶν Ἀποστόλων συγκοινωνός, καὶ τοῦ Ζωοδότου θεορρήμων ὑφηγητής, τοῦ Εὐαγγελίου, Λουκᾶ τοῦ τῆς εἰρήνης, ἐκήρυξας ἐν κόσμῳ, τὴν ἀγαθότητα.

Παύλῳ τῷ πανσόφῳ οἰκειωθείς, ὄφθης τῶν ἐν σκότει τῆς ἀπάτης φωταγωγός, τῆς δικαιοσύνης, τὸν Ἥλιον κηρύξας, Λουκᾶ τῶν ἀπορρήτων, ταμεῖον ἔμψυχον.

Ἄλλος ἐν τῇ χάριτι Μωϋσῆς, Λουκᾶ καθωράθης καὶ ἐνέγραψας ἐν δυσί, πλαξὶ θεηγόρε, τοῦ Πνεύματος τὸν νόμον, ἐν ᾧ ζωοποιοῦνται, πιστῶν διάνοιαι.

Συστοιχία δώρων πνευματικῶν, καὶ εἰκῶν καὶ στήλη ἀνεδείχθης παντὸς καλοῦ· ὅθεν ἐγχαράτεις, τῆς μόνης Θεοτόκου, τὴν ἱερὰν εἰκόνα, Λουκᾶ ἐν χρώμασι.

Στίχοι·

*Θείας με ζωῆς Λουκᾶ μέτοχον δεῖξον
Γεράσιμον μέλπαντα σὸν τοὺς ἀγῶνας.*